

Зима

Борис Пастернак

Притискаюсь щокою до виру
Снігу, котрий, мов равлик, виткий.
"По місцях, хто не хоче — не силуї!"
Галас-шелест гучних веремій.

"Отже — в "море гойдається"? В повість,
Що закрутить і поведе
За собою в розклади раптові?
Отже — бути? І — в повість про те,

Що кінець — випадковий? Що милі
Сміхи-шепоти крутить зима?
Отже — справді здійсмаються хвилі
Й затихають, байдужі до дна?"

Це ж чи мушлі морської гудіння?
Пліткування кімнато-тихонь?
Чи, зіткнувшись із власною тінню,
Розходився у грубці вогонь?

Піднялися зітхання з віддушини,
Озирнулись — і плач рвонув.
Чорним храпом карет перекушений,
В білій куряві скаче джигун.

І замети летять заносом,
На вікно наповза їх юрма.
Вже за келишками з купоросом
Не бувало нічого й нема.

1913, 1928